

Tapahtui omassa piirissämme

Merkkipäiviä

Maria Bogdanov (o.s. Huotarinen) täytti 22. 7. 60 täydet 100 vuotta Kajaanissa. Muistan tämän ystävällisen, sydämellisen, vaatimattoman ja herttaisen vienattaren hänen Suojärven vuosiltaan. Silloin hänellä oli yksi ainoa suru: »kun en pääse kuolemaan omah muoh». Karjalan pakolaisen kova kohtalo ei riittänyt, vaan hänestä tuli lisäksi »siirtolainen» ja »evakko».

Kainuun vanhin asukas on syntynyt Vienan Karjalassa, Akonlahden pitäjän Vornanniemen kylässä, jossa hän varttui soreaksi neidoksi. Ei liene sätuma, että kuuluisa ruotsalainen taidemaalari, kalevalaisen kulttuurin ystävä, kreivi Louis Sparre käytti juuri tätä Karjalan neitoa mallina. Pietarissa toimiva karjalainen kauppias Bogdanov löysi nuorikkonsa juuri Vornanniemestä. Avioliitosta syntyi 9 lasta, joista 3 on vielä elossa. Kolmessa jälkipolvessa lapsia on 85. Samana päivänä tytär täytti 57 vuotta ja tyttärentytär 40 vuotta.

Karjala-lehden mukaan onnittelijoita oli hyvin runsaasti. Lähimpien omaisten aloitettua onnitte- lujen sarjan toivat kunnanjohtaja Ilmari Räsänen ja sosiaalijohtaja Eino Räsänen Kajaanin maalais- kunnan onnentoivotukset sekä kukkaistervehdyk- sen. Kansaneläkelaitoksen sekä johtaja Onni Hil- tusen henkilökohtaisen onnitte- lusen esitti raatimies Eino Kukkonen, jättäen samalla Kansaneläkelai- toksen lahjapaketin. Kajaanin ortodoksisen seu- rakunnan onnitte- luset toi rovasti E. Huurinainen. Kajaanin Karjalais- ten onnitte- luset esittivät rva Raili Heikkinen, ja piiriesimies Santeri Rotko, Karja- laisten Marttojen onnitte- luset rouvat Iida Rotko ja Toini Pitkänen. Lisäksi onnitte- luset naapurit ja lukuisat ystävät pirteää juhlijaa. Syntymäpäivä- seurati piti rovasti E. Huurinainen.

Lehtemme toimitus ja varmaan myös koko lukija- kuntamme tekee karjalaiselle kunniavanhukselle syvän kalevalaisen kumarruksen.

75 vuotta täytti 6. 6. kauppaneuvoksen rouva Aino Mitro, o.s. Lundqvist, Jyväskylässä. Hän on syntynyt Kalannissa ja tullut ylioppilaaksi Uuden- kaupungin yhteislyseossa v. 1906, jonka jälkeen hän siirtyi Jyväskylään kangaskauppa I. Mitrofa- noffin kirjanpitäjäksi. V. 1908 hän solmi avioliit- ton kauppaneuvos I. Mitron kanssa. Mieheensä kuol- tua v. 1952 on rouva Mitro edelleen ollut Mitro Oy:n johdossa yhdessä poikansa kanssa. Jyväskylän kulttuurielämässä on rouva Mitrolla ollut keskeinen asema varsinkin 1920-luvun molemmin

puolin. Hän oli aikoinaan Jyväskylän teatterin puheenjohtaja ja otti osaa teatterin toimintaan myös aktiivisena näyttelijättärenä. Hän on Jyväskylän naisvoimistelijain perustajajäseniä sekä ollut monipuolisella tavalla mukana myös naiskuorolau- lun alalla ja on naiskuoro Vappujen kunniapuheen- johtaja.

60 vuotta täytti 29. 6. mv. Pekka Joutsen Nil- siässä. — Hän on syntynyt Salmin Karkunkylässä, missä harjoitti maanviljelystä nuoruudestaan asti. Alueluovutuksen jälkeen hän joutui siirtymään kotiseudultaan Nilsiään. Täältä hän sai omistuk- seensa kylmän tilan, minkä on saattanut tuotta- vaan kuntoon. Salmassa ollessaan mv Joutsen osal- listui innokkaasti paikkakunnan yhteisten asioiden hoitoon. Hän kuului mm. Karkun koulun johtokun- taan vv. 1922—1929, Salmin Osuuskassan johto- kuntaan vv. 1923—1925 sekä Salmin Meijerin joh- tokuntaan vv. 1923—1935. Nilsiässä ollessaan hän on kuullut Nilsiä Osuuskassan johtokuntaan vuodesta 1946 lähtien ja kuuluu edelleen. Vero- lautakuntaan ja tutkijalautakuntaan hän on kuu- llut vv. 1948—1949.

— Emäntä Elmi Tšokkinen täytti 5. 7. 60 75 vuotta Helsingissä. Hän on kautta koko laajan Suomen niemen ja sen ulkopuolellakin tunnettu vanhan karjalaisen runon, itkuvirren, loitsun, lem- mennoston, pukukoreuden, tapojen ja työmenetel- mien ahkerana ja taitavana esittäjänä. Hänen elä- mäkertansa on tosikarjalainen. Elmi Maria Matin- tytär Tšokkinen o.s. Kokko syntyi 5. 7. 1885 Suo- järven Aittokoskella. Kokot eivät kuuluneet var- sinaisiin runolaulajasukuihin, mutta eläen aidossa kalevalaisessa ympäristössä Shemeikkain, Vornas- ten ja Tšokkisten tuntumassa hän imi itseensä kar- jalaisuuden ytimen ja säilytti näiden perinteiden rippeitä meidän päiviimme saakka. Elmi joutui miehelään Korpiselän pitäjän Tšokin kylään ja sol- mi avioliiton Sergei Sergeinpoika Tšokkisen kera. Työtä ja raadantaa oli riittämiin. Elmin tultua taloon oli siinä hänen miehensä ohella yksi ne- veskä, kaksi nattoa, appi ja anoppi. Aviosta syntyi yksitoista lasta, 7 poikaa ja 4 tyttä- rti. Tyttäret ovat kaikki elossa, pojista ainoastaan vanhin. Kuusi poikaa on kuollut, näistä kaksi uhrasi elä- mänsä jatkosodassa. Tšokissa perhe eli vuoteen 1937, jolloin perhe siirtyi Suistamon pitäjän Koi- ton kylään. Talvisodan kirot heittivät perheen en- sin Laihialle, sittemmin Nackböleen ja lopuksi Hel- singin Pakilaan. Kun menetetty Karjala saatiin

takaisin jatkosodassa, kiirehti perhe muiden karjalaisten tavoin kotikonnuille ja asettui uudelleen Suistamon Koittoon. Vuonna 1943 Sergei Tšokkinen sai Pohjoismaiden Yhdyspankin talonmiehen toimen Sortavalassa. Moskovan toinen pakkorauha pakotti perheen Vähäkyröön. Tänne kuoli ja haudattiin Sergei Tšokkinen vuonna 1946. Elmi muutti v. 1947 Savonlinnaan ja sitten v. 1950 Helsinkiin. Vuonna 1953 hän yhdessä Ahri Talvilinnan kanssa esitti Helsingin Suojärveläisten kotiseutujuhlissa karjalaisen kansanparantajan kohtauksen. Yhdellä iskulla hän löi itsensä läpi ja saavutti suuren suosion. Kalevalaiset Naiset, karjalaiset pitäjäseurat ja omakin seuramme on käyttänyt hänen taitojaan omissa juhlissaan ja muissa tilaisuuksissa. Kansallismuseo on löytänyt hänestä Seura saaren ulkomuseon erinomaisen elävöittäjän. Seura saaren Karjala-talo, Pertinotsa, ja emäntä Elmi Tšokkinen ovatkin aitoja nähtävyyksiä, molemmat Suojärven salomailta siirrettyjä.

Laulasin mie teill',
vaan ei miun kulkkuni
kuivin juokse
kieleni keitinpiirahitta
huuleni hunajavesittä
eikä suuni sultšinoitta.

Näillä sanoilla tervehti Elmi Tšokkinen lehtemme nimimerkki Brihaa, kun hän kävi häntä onnittelemassa seuramme ja lehtemme puolesta sekä jättämässä Helsingin Suojärveläiset r.y:n lähettämät kukat. Hänen työtoverinsa, Seura saaren ulkomuseon »kassat», esittelijät ja vahtimestarit olivat juhlapäivän jälkeisenä päivänä järjestäneet herttaisen kahvituokion. Pirtea vanhus muisteli mielellään muinaista Karjalaa, vertaili entistä ja nykyistä aikaa toisiinsa. Kyyneleitä ja nauru kuuluivat yhteiseen tarinatuokioomme.

— »Hevotoin korja ei loitos pakene». Tämä sanolvi oli Elmin mielestä aikansa elänyt, kun hän kuuli kertomukseni 3 tunnin lennosta Helsingistä Amsterdamiin.

Sattuvasti hän kuvasi uuden ajan tuloa Suojärvelle. Eräs syrjäkylän akka oli nähnyt elävän kumman, rautatien, ja oikean veturin. Veturi hänen sanojensa mukaan läksi liikkeelle seuraavasti:
»— ähki, prähki, vingahti da lähti.»

B. K.

60 vuotta täytti 13. 8. heimmomme ystävä fil. maist. Erkki R ä i k k ö n e n. Hän on syntynyt Pietarissa, tuli ylioppilaaksi v. 1920 Helsingissä, fil. kand. v. 1926 ja fil. maist. v. 1927. Hän otti aktiivisesti osaa ylioppilaselmään, jossa keskeisenä asiana siihen aikaan oli Suomen äsken saavutettu itsenäisyys ja heimoajatus. Otettuaan vapaaehtoisesti osaa itäkarjalaisten toivottomaan taisteluun venäläisiä vastaan hän teki aloitteen erityisen ylioppilasyhdistyksen perustamiseksi auttamaan itäkarjalaisia pakolaisia. Täten syntyi Akateeminen Karjala seura (AKS), jonka sihteerinä hän toimi v. 1922—24. Hän erosi kuitenkin viimeksimainittuna vuonna seurasta. Sen sijaan hän oli mukana perustamassa Itsenäisyyden

Liittoa, jonka ohjelmassa oli kaikkien kansalaispiirien yhtyminen itsenäisyyden säilyttämistarkoituksella puolue- ja kielirajoihin katsomatta.

Jouduttuaan läheisiin suhteisiin P. E. Svinhufvudin kanssa hän oli useana vuonna tämän yksityissihteerinä suorittaen samalla Suomen itsenäisyystaistelua koskevia tutkimuksia. Niinpä hän julkaisi teokset »Svinhufvudin kertomukset Siperiasta» (1928) ja »Svinhufvud ja itsenäisyysenaatti» (1935). Lisäksi hän oli »Vapaussodan kertomuksia»-aikakauslehden päätoimittaja julkaisten lukuisia laajaan aineistoon perustuvia itsenäisyystaistelua koskevia selostuksia ja tutkielmia. Svinhufvudin avustajana hän osallistui poliittiseen elämäänsä mm. Lapuan liikkeen aiheuttamiin selvitysihinkin ja neuvotteluihin. Hän avusti myös Svinhufvudia tämän poliittisessa toiminnassa talvi- ja jatkosodan aikana ja oli mm. mukana Svinhufvudin Saksaan tekemällä matkalla talvisodan aikana.

Sodan jälkeen R ä i k k ö n e n muutti Ruotsiin, missä hän asettui asumaan Hälsingborgiin perustaan sille Finlandia Förlag-nimisen kustannusliikkeen. Tämän välityksellä on Ruotsiin levitetty Suomea koskevaa kirjallisuutta, mm. Mannerheimin muistelmia, Värikki Stoolin tarinoita ym. Hän on pitänyt runsaasti Suomea koskevia esitelmiä.

— Kesäkuun 25. p:nä täytti 60 vuotta Oulun ortodoksisen seurakunnan kirkkoherra, rovasti P a a v o R a j a m o. Hän on syntynyt Repolassa papin poikana. Käytyään ensin 4-vuotisen hengellisen koulun hän päätti opintonsa Sortavalan pappis-seminaarissa, jonka kurssin suorittaneista vihittiin ensimmäisenä papiksi 1. 8. 1922. Tätä ennen hän toimi v. 1921 Sortavalan srk:n kanttorin sijaisena. Vuodesta 1922 hän toimi Palkealan srk:n esimiehen sijaisena, v.t. esimiehenä vuodesta 1925 ja valittiin 1926 saman srk:n esimiehen virkaan, jota hoiti seurakunnan lakkauttamiseen saakka tullen nimitetyksi 1950 Oulun ortodoksisen srk:n kirkkoherraksi, missä virassa edelleenkin on. Vuosina 1922—1923 hän oli uskonnonopettajana Raudun kunnan kansakouluissa ja saman kunnan pakolaiskansakouluissa 1922—1924. Oman toimensa ohella hän oli Inkerin pakolaisten kirkollisten asioiden hoitajana v. 1924. Käkisalmen seurakunnan esimiehen virkaa hän hoiti oman toimensa ohella v. 1931. Samana vuonna hän osallistui Viipurissa s.k. kenttäpappien kursseihin ja suoritti kenttäpappin tutkinnon. Myöhemmin vuoden lopulla hän osallistui vielä täydennyskursseihin, minkä jälkeen nimitettiin kenttäpapiksi ja sittemmin aluekenttäpapiksi. Oppikoulujen uskonnonopettajana hän on ollut Viitasaaren, Vuoksen, Rantasalmen, Parikkalan, Joroisten ja Muhoksen oppikouluissa. Mannerheim-liiton Raudun osaston puheenjohtajana hän toimi v. 1949. Sodan aikana hän oli sotilas-papin tehtävissä. VI piirin piirinvalvojana rovasti Rajamo oli viisivuotiskautena 1951—1955. Hän on PSHV:n ainajäsen ja osallistunut tiistaiseuratyöhön kaikilla niillä paikkakunnilla, joilla on joutunut liikkumaan sielunpaimenen ominaisuudessa. Kirkollisista ansioistaan hän on saanut kamilafkan v. 1932, kultaristin v. 1947 ja rovestin arvon v. 1955.

Kesäkuun 10. päivänä täytti 50 vuotta Kajaanin seurakunnan kirkkoherra, rovasti Elias Huurinainen. Hän on syntynyt Ilomantsissa maanviljelijän poikana. Pappisseminaarin loppututkinnon hän suoritti v. 1933. V. 1934 hänet vihittiin papiksi. Vuodesta 1934—1936 hän toimi III matkapapiston piirin matkapappina. V. 1934 hän oli oman toimensa ohella Salmin seurakunnassa viransijaisena sekä 1935 Suistamon seurakunnan palveluksessa. V. 1936 hänet valittiin Annantehtaan seurakunnan kirkkoherraksi, jossa virassa hän palveli seurakunnan lakkauttamiseen saakka eli vuoden 1949 loppuun. Vuoden 1950 alusta lukien hänet määrättiin vastaperustetun Kajaanin ortodoksisen seurakunnan kirkkoherraksi, jossa virassa hän edelleenkin toimii.

Seurakunnan esimiehen toimen ohessa rovasti Huurinainen on ollut uskonnon opettajana Suojärven, Viitasaaren ja Sotkamon yhteiskouluissa sekä Kajaanin lyseossa ja yhteislyseossa. Vuodesta 1950 lähtien hän toimii II valvontapiirin valvojana.

50 vuotta täytti 3. 8. Haapamäellä pastori Niilo Ryymin. Hän on syntynyt Suistamolla. Päätettyään v. 1939 Sortavana 6-vuotisen pappisseminaarin hänet samana vuonna vihittiin diakoniksi ja v. 1941 papiksi. Toimittuaan aluksi vuoden Suistamon seurakunnan kanttorina hän v. 1941—44 sotien aikana toimi puolustuslaitoksessa ortodoksisena sotilaspastorina. V. 1945 hän hoiti Suistamon seurakunnan toisen papin tehtäviä ja v. 1945—49 viransijaisuuksia sekä sisälähetystyöpapin virkaa. V. 1950 hänet nimitettiin I ortodoksisen matkapapin virkaan ja v. 1960 hänelle anomuksesta myönnettiin ero sairauden perusteella. Hän on nuoruudessaan osallistunut nuorisoseura- ja urheilutoimintaan sekä julkaissut kirjoituksia eri sanomalehdissä.

50 vuotta täytti konttoristi Johannes Lokio 24. 6. -60 Rovaniemellä. Hän on syntynyt Salmassa.

— 50 vuotta täytti 24. 7. 60 toimitusjohtaja Boris (Pekka) Karppele Helsingissä. Suoritettuaan ylioppilastutkinnon v. 1929 hän aloitti opintonsa Tarton yliopiston lääketieteellisessä tiedekunnassa ja suoritti examen philosophicum'in v. 1935. Isänsä kuoltua v. 1938 hän tuli tämän jälkeen suojärveläisen kauppatalon J. J. Karpoff'in Perill. ja Yhteishyvä Oy:n toimitusjohtajaksi. Sotien jälkeen hän antautui ulkomaankaupan tuontiagentin tehtäviin. Vuodesta 1947 lähtien hän on Oy Ha-Ri Ab:n toimitusjohtajana. Hän on luonut hyvät kaupalliset suhteet Hollantiin ja Sveitsiin ja on erikoistunut teräsputkiin ja teräsputkiprofiileihin. Hän on kuulunut monien asunto-osakeyhtiöiden johtokuntaan ja kuuluu edelleenkin.

Maanpuolustustyö on aina ollut lähellä hänen sydäntään. Ensimmäiset lähettitehtävät hän suoritti Aunuksen kansannousun aikana v. 1919. 1930-luvulla hän toimi aktiivisesti Suojärven suojeluskunnan riveissä ja otti osaa molempiin puolustus-sotimme. Talvisodassa hän palveli Laatokan koillispuolella 13 DE:ssä tulkkina, tiedustelu- ja yhdysupseerina, välirauhan ajan suom.-venäl. upsee-

rikomissionin jäsenenä ja toimistosiihteerinä Pv. PE:n ulkomaanosastossa. Jatkosodan ajan hän oli Päämajan erikoistehtävissä Itä-Karjalassa ja Karjalan kannaksella. Sodan päätyttyä IV AK:n ja venäl. ups. komission yhdysupseerina Oulussa. Sotilasyllennykset: vänrikki -37, luutnantti -40, kapteeni 1943. Sotilaskunniamerkit: vapaudenristit 4 ja 3.

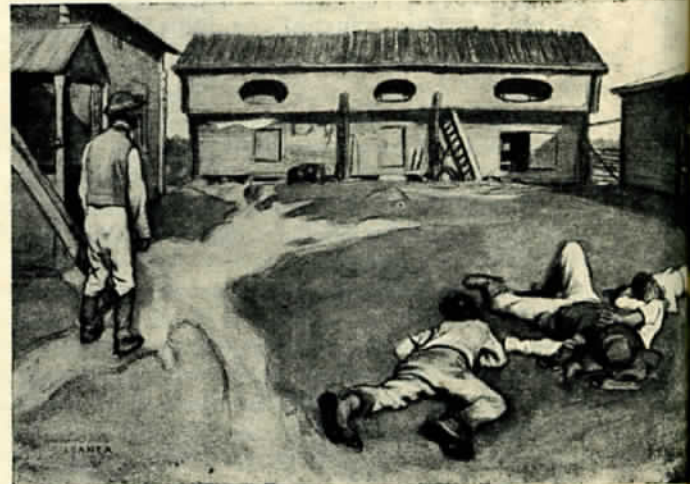
Harrastuksissaan Karppele on eniten omistanut aikaansa Karjalan ja karjalaisuuden hyväksi. Vuonna 1937 hänet valittiin Karjala Kerhojen Keskusliiton johtokuntaan. Vuodesta 1942 lähtien hän on jatkuvasti avustanut Karjalan Heimo-lehteä kirjoituksillaan. Hän on seuramme varapuheenjohtaja ja sen aikakausjulkaisun toimittaja. Hän on herättänyt eloon ikivanhan karjalaisen urheilumuodon — kyykänlyönnin — sekä Suomessa että Ruotsissa. Ruotsin karjalaisten yhdyssiteeksi hän perusti Ruotsin suomalaisen ortodoksisen seurakunnan v. 1958. Hän on Helsingin ortod. seurakunnan valtuuston jäsen. Virossa hän kuului miesylioppilaskorporatio Revelia'an. Lisäksi hän on Tukholman virolaisen kulttuuritalon A. S. Eesti Maja'n osakas sekä Kalevala-talo säätiön ja Runonlaulajan Pirtti-Säätiön hallituksen jäsen. Isän puolelta hän on Aunuksen-Karjalan Munjärven pitäjän Suopohjan kylän Karppaisia ja äidin puolelta Mäntyselän pitäjän Pyhäniemen Fokasia.

K I I T O S

Kiitän sydämellisesti sitä monisatapäistä ystävien joukkoa, joka katsoi aiheelliseksi osoittaa minulle huomaavaisuuttaan lahjoin, kukkasin, adressein, sähköin ja muulla tavoin täyttäessäni 50 v.

Boris Karppele.

— Viron ortodoksisen veljeskirkon Tukholmassa asuva piispa Jüri ja kirkon synodi ovat myöntäneet Boris Karppelelle marttyyripiispa Platonin ritarikunnan 3. luokan kunniamerkin 24. 7. 1960.

Makoisat kesäpäivät ovat ohi.

— 12. 6. 1960 kuoli Bollebygdin kunnansaira-
lassa Ville Niemi. Hän oli syntynyt 14. 1. 02
Vuokkiniemellä Vienankarjalassa. Jo v. 1919 lo-
pulla hän oli vapaaehtoisena puolustamassa Kar-
jalan Väliaikaisen Hallituksen aluetta Pohjois-
Venäjän valkoisten venäläisten joukkojen lähes-
tyessä Uhtuaa ja kun seuraavana vuonna bolshe-
vikit ensimmäisen kerran hyökkäsivät Karjalaan,
oli Niemi taas puolustajien riveissä. Karjalan tal-
vitaisteluissa 1921—22 hän joutui Kiimasjärvellä
vangiksi ja kuljetettiin Petroskoihin, josta kuiten-
kin onnistui pakenemaan läpi metsien Suomeen.
Suomessa hän harjoitti kulkukauppaa ja oli työssä
Kemin Laitakarin sahalla. Myöhemmin hän liik-
kui kirjojen myyjänä ja maatalouskoneasiamie-
henä. Suomen talvisodassa hän oli mukana tais-
tellen — kuten myöhemmin jatkosodassakin —
Heimopataljoonan riveissä. Hänet palkittiin ur-
heudesta I ja II lk. Vapaudenmitaleilla. Vainajaa
jäivät suremaan puoliso ja viisi tytärtä perhei-
neen Ruotsissa, sekä äiti Vienassa ja veli Suomes-
sa. J. M.

— Skövdessä, Ruotsissa, kuoli työmies Aleksan-
der Jeremejev. Hän oli syntynyt 30. 8. 1888
Aunuksen Karjalassa, Munjärven pitäjän Suopoh-
jan kylässä. Hän otti osaa 1. maailmansotaan tsaar-
in armeijan riveissä ja suoritti vänrikikurssin
Ukrainassa, Kiovassa. Hän osallistui Aunuksen
kansannousuun 1919 ja Itä-Karjalan viimeiseen
kansannousuun 1921—22. Sen jälkeen hän asui
Suojärvellä. Jatkosodassa hän palveli Kontupoh-
jan metsätoimistossa sotilasvirkamiehenä. Olo-
suhteiden pakosta hän siirtyi Ruotsiin. Hauta-
jaistilaisuudessa 28. 5. 60 Ilja Santala laski hänen
haudalleen Suopohjan miesten ja heidän perheit-
tensä yhteisen seppeleen.

— Ilomantsissa kuoli 2. 6. 60 Juho H o m a n e n.
Hän oli syntynyt Repolassa 29. 6. 1895.

— Helsingissä kuoli 29. 5. 60 Laura R a j a k o
(o.s. Jaamanen). Hän oli syntynyt Salmassa 16. 1.
1933.

— Lieksassa kuoli 18. 6. 60 Maria M ä k i n e n
(o.s. Anttonen). Hän oli syntynyt Suistamalla 22.
3. 1887.

Huomasimme, että . . .

— Ortodoksisesta pappiseminaarista valmistui-
vat 31. 5. 60 pappiskandidaateiksi seuraavat: Mart-
ti H i r v o n e n Polvijärveltä, Olavi J o k i o Iisal-
mesta, Teppo Siili Leppävirralta ja Pekka T i -
m o n e n Viinijärveltä. Kirkkokunta sai tervetul-
lutta pappistäydennystä.

— R a u t a l a m m i n ortodoksinen kirkko vihitiin
tehtävänsä kesäkuun 11. ja 12. päivinä. Piis-
pa Paavaliin ohella jumalanpalveluksiin ottivat
osaa seurakunnan kirkkoherra Toivo Palviainen,
rovasti Lauri Mitronen, pastorit Mikko Kuha, Er-
kki Piironen, Olavi Peitsalo ja ylidiakoni Leo Ka-
sanko. Kuoroa johti kanttori Pauli Koukkunen.
Tilaisuudessa oli läsnä noin 600 henkeä.

— Lauri A l v o i t t u valittiin Helsingin kansa-
laiskoulun metallityön opettajaksi. Alvoittu on
tunnettu nuoremman polven vahvaksi kyykkäky-
vyksi. Hän on usein puolustanut »Salmi-äidin»
kunniaa.

— Arto V a s k o valittiin Helsingin kaupungin
kansakouluopettajaksi lukuvuodeksi 1960—1961
Arto on usein nähty isänsä, tunnetun »patskumes-
tarin», Paavo Vaskon rinnalla puolustamassa kar-
jalaisten ampujain mainetta. Kyykänlyöntikään ei
ole hänelle vierasta.

— Virolainen kirjallisuuden professori Ilar
I v a s k, joka asuu ja toimii Yhdysvalloissa, oli
läsnä Karjalaisen Osakunnan kesäjuhilla Punka-
harjulla 14. 8. 60. Hänen suvussaan elää perimä-
tieto, että suku on kotoisin Karjalasta ja on muut-
tanut Viroon 1700-luvulla. Suomessa suoritettujen
tutkimusten mukaan lienee pidettävä varmana, että
Ivaskat ovat kotoisin Räisälästä, jossa on useita
Ivaska-nimeen liittyviä paikannimiä. »Onko Ivaska-
nimisiä sukuja säilynyt näihin päiviin saakka», ky-
syi nuorekas professori.

— Seuran jäseniksi on hyväksytty prof. Erkki
H a l m e, varatuomari Paul P a a v e l a, sociali-
huoltaja Aili L ä h d e k u n n a s, opiskelija Erkki
P a j u l a m p i ja fil.lis. Lauri S i m o n s u u r i.

— K a l e v a l a t a l o -säätöön vuosikokous pi-
dettiin 24. 3. 60 kuvanveistäjä Nina S a i l o n
luona.

— Kymmenen heinäkuisen päivän ajan sijaitsi
Etelä-Ruotsissa, Falköpingin lähistöllä, puhtaasti
virolainen kaupunki, jonka ainoana virallisena kie-
lenä oli viro kieli ja asukkaina virolaiset pako-
laispartiolaiset. Kysymyksessä oli Eesti Skautide
Maleva Rootsis ja EestiGaidide Maleva Rootsis yh-
teinen neljäs suurleiri »Olevilinn» (Olevin kau-
punki). Kaupungin viidensadan asukkaan jou-
kossa oli myös kolmisenkymmentä suomalaista parti-
oipoikaa ja -tyttöä, mm. Helsingistä, Tampereelta,
Harjavallasta ja Turusta, johtajinaan pj. Kyösti
Ikonen Helsingistä ja pj. Leena Soikkeli Mäntsä-
läästä.

— S u o m e n väestön lukumäärä oli v. 1900 —
2.656.000, v. 1930 — 3.463.000, v. 1950 — 4.030.000
ja v. 1959 — 4.434.000 henkeä.

— K a r j a l a i s t e n lukumäärä Neuvostoliit-
tossa oli »Malaja Sovetskaja Enziklopedia'n» (3.
osa, sivu 722, vuodelta 1931) mukaan noin 250.000
henkeä, mutta nyt heitä on uuden väestöluettelon
(Pravda 4. 2. 60) mukaan ainoastaan 167.000 hen-
keä. Yhtä lohduton on virallinen tilasto heimo-
laistemme inkeriläisten ja virolaisten kohdalla.

— Suojärven Annantehtaalta kotoisin oleva Lyy-
li J a a t i n e n o.s. Prähky muutti 27. 5. -60 Kana-
daan yhdessä lastensa Darjan ja Jaakon kera.
Siellä on muitakin suojärveläisiä.